

ржцетѣ имъ и съ пѣна на уста почнаха да повтарятъ старитѣ обвинения и да заплашватъ управителя: „Ако го пустнешъ, добро не те очаква. Ако го освободишъ, не си приятелъ на императора, защото ще пустнешъ на свобода единъ неговъ врагъ, който бунтува народа и го учи да не плаща данъци!“

Пилатъ се стресна. Последното обвинение му се видѣ страшно. Той слѣзе отъ сѣдийския столъ подъ закрилата на стражата, влѣзе въ вжтрешната стая и реши да издаде смъртна присѣда. Но въ тоя мигъ се изправи предъ него слугинята на жена му Клавдия, поклони му се и каза: „Пратена съмъ отъ господарката си; тя те моли да не правишъ никакво зло на тоя праведникъ, защото миналата нощъ много се измъчи зарадъ него: ужасни сънища ѝ се присъниха. Тя сега е облѣна въ сълзи и лежи болна; като те види, ще ти разкаже всичко.“

Пилатъ сви рамене и отново се замисли. Що да прави? Той дълго се разхожда изъ стаята, търка си челото, и нова мисълъ го озари. Спомни си, че по желание на народа има право предъ Пасха да освобождава по единъ отъ затворниците. И веднага излѣзе вънъ съ свѣтнало отъ радостъ лице. Тълпата утихна. Всички чакаха съ нетърпение смъртната присѣда.

— Слушайте, — каза Пилатъ: вие сега имате Пасха, а за тоя великъ день азъ винаги съмъ ви освобождавалъ по единъ отъ затворенитѣ въ тъмницата. Сега тамъ лежи Варъ-Ава. Вие го знаете. Той е разбойникъ, убиецъ, злодѣй. Него ще накажа съ смъртъ, а Исуса ще ви пусна зарадъ празника.

Още не свършилъ думитѣ си, тълпата се развълнува: „Варъ-Ава пустни, нѣ него; Варъ-Ава пустни!“ Народътъ, насъскванъ отъ свещеницитѣ, кре-